

РЕШЕНИЕ

№ 1336

гр. София, 02.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 22.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **7477** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Т. Г. Г., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], вх. Г, ет. 1, ап. 57 чрез адв. Н. Х. Б. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 21-0344-000118, издадена от Е. С. С. на длъжност Началник РУ към ОДМВР С., РУ С., с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП „прекръпяване на регистрацията на ППС“ за срок от 6 месеца за нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП.

В жалбата заповедта е оспорена като неправилна, необоснована и незаконосъобразна, като издадена при неспазване на установената форма, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправни разпоредби и в несъответствие с целта на закона. По-конкретно – сочи се, че в заповедта не е посочено мястото на извършване на твърдяното нарушение, както и че от атакуваната заповед не става ясно какво точно е извършеното нарушение, като по този начин се нарушава правото на защита на жалбоподателя.

В съдебно заседание жалбоподателят Т. Г. Г. – редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Б., с пълномощно по делото. Процесуалният представител на жалбоподателя поддържа жалбата и излага становище по същество на спора.

Ответникът Началник РУ към ОДМВР – С., РУ С. – Е. С. С. – редовно призован, не се явява, не се представлява.

СГП – редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд – София – град, III отделение, 46-ти състав след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира за установено следното от фактическа страна:

На 08.06.2021 г. на жалбоподателя е издаден Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ Серия ГА № 375561, за това, че на същата дата в 00:00 чл. в [населено място], по [улица]с посока от [улица]към [населено място] като водач на собствения си лек автомобил О. „Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] е отказал да бъде изпробван с техническо средство за употреба на алкохол и да бъде медицински изследван за наличие на алкохол в кръвта. Издаден е и талон за изследване № 074091 и жалбоподателят е бил придружен до ФСМП – С., където е отказал изследване. Деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 174, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП. АУАН е предявен и подписан от жалбоподателя.

С оспорената заповед на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца, като са отнети СРМПС №[ЕИК], както и 2 бр. регистрационни табели с номер С.. Оспореният акт е издаден въз основа на АУАН № GA375561/08.06.2021 г., за това, че на 08.06.2021 г. около 00:00 ч. в [населено място] по [улица]с посока от [улица]към [населено място] жалбоподателят като водач на личния си лек автомобил О. „Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] отказал да бъде изпробван с техническо средство за употреба на алкохол и не е изпълнил предписание за изследване с доказателствен анализатор и за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му – нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 29.06.2021 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Оспорването е направено от надлежна страна, чиито законни права и интереси са засегнати от оспорената заповед. Същата представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК. Жалбата е депозирана в 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като извършва преценка дали същият е издаден от компетентен орган, в установената от закона форма, при спазване на процесуалните и материалноправните разпоредби, дали е съобразен с целта на закона.

Предмет на обжалване е Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-0344-000118 по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Оспореният акт е издаден от Е. С. С. на длъжност Началник РУ към ОДМВР С., РУ С.. Видно от Заповед № 517з-51/05.01.2018 г. на Директор ОДМВР – С., началници РУ при ОДМВР – С. са оправомощени да прилагат с мотивирана заповед ПАМ по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, б. „а“, т. 2а, б. „б“, т. 3, т. 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 от ЗДвП /л. 19/. В този смисъл атакуваната заповед е издадена от компетентен орган.

Оспореният акт е издаден в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите

реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК, включително правни и фактически основания за издаването му.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да послужат като основание за отмяна на атакувана заповед. Неоснователни са изложените от жалбоподателя доводи за наличието на процесуални нарушения при съставянето на процесните АУАН и заповед, касаещи описанието на мястото на нарушението. Мястото на извършване на нарушението е в достатъчна степен индивидуализирано с посочването на населеното място, улицата и посоката на движение. Непосочването на конкретен номер на улицата не е накърнило правото на защита на санкционираното лице и не е довело до невъзможност за установяване на мястото на нарушението.

Относно спазването на материалноправните разпоредби съдът намира следното: съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „б“, въз основа на която е наложена процесната ПАМ, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози - за срок от 6 месеца до една година.

В случая процесната ПАМ е наложена за описаното в АУАН нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП – отказ на водача да бъде изпробван с техническо средство за употреба на алкохол и неизпълнение на предписание за изследване с доказателствен анализатор и за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му.

От съдържанието на съставения АУАН се установява, че на посочените в акта дата и час жалбоподателят е управлявал собствения си лек автомобил, като при проверка е отказал да бъде изпробван с техническо средство за употреба на алкохол и да бъде медицински изследван за наличие на алкохол в кръвта. От представените писмени доказателства се установява още, че на водача е бил издаден талон за медицинско изследване № 074091, но той е отказал изследването /л. 13/.

При така установеното съдът счита, че в случая са били налице предпоставките за прилагане на мярката по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП, тъй като констатираният при проверката отказ на водача да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство и неизпълнението на предписание за медицинско изследване налагат незабавно предприемане на една от мерките по чл. 171 от ЗДвП, свързани с безопасността на движението по пътищата. Горното деяние е било установено със съставения срещу жалбоподателя АУАН № GA375561/08.06.2021 г. Тъй като по аргумент от разпоредбата на чл. 189, ал. 2 ЗДвП редовно съставените актове се ползват с обвързваща доказателствена сила до доказване на противното, в тежест на жалбоподателя е било да обори фактическите обстоятелства по съставения АУАН. В

тази връзка и след като жалбоподателят не сочи никакви доказателства, оборващи фактическите констатации в процесния АУАН по отношение на нарушението по чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП, приложената спрямо лицето ПАМ се явява обоснована и съответна на материалния закон.

Тук е мястото да се обсъдят възраженията, изложени в жалбата, а именно че не ставало ясно какво точно е извършеното нарушение, тъй като в заповедта било посочено, че жалбоподателят е отказал да бъде изпробван с техническо средство за установяване на употреба на алкохол и не е изпълнил предписание за изследване с доказателствен анализатор и за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, с което е нарушил виновно чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП. Според жалбоподателя в случая са налице две отделни, независими едно от друго административни нарушения, които са посочени от законодателя алтернативно. Съдът намира тези възражения за неоснователни и съображенията за това са следните: В действителност нарушението по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП е с две форми на изпълнителното деяние: 1) отказ на водача да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол или упойващи вещества и 2) не изпълнение от страна на водача на предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му. Следва да се посочи, че едно лице може да осъществи при условията на реална съвкупност и двете форми на изпълнителното деяние, съответно да извърши две отделни административни нарушения. От диспозицията на цитираната правна норма следва еднозначен извод, че всеки отказ на водача да бъде тестван с техническо средство съставлява административно нарушение, ако на лицето в този случай бъде издадено и не изпълни предписание за медицинско изследване, то при условията на реална съвкупност ще извърши и второ административно нарушение.

В оспорената заповед нарушението е квалифицирано като такова по чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП, т.е. отказ на водача да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта. В този смисъл правната квалификация не обхваща второто административно нарушение, описано в заповедта – неизпълнение от страна на водача на предписание за изследване с доказателствен анализатор и за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, но това не води до неяснота в какво се изразява вмененото на лицето нарушение нито до незаконосъобразност на издадената заповед. Това е така, защото двете хипотези на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП – отказът да бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол и отказът да бъде дадена кръвна проба са дадени алтернативно, а не кумулативно, поради което, шом като е установено наличието на една от тях, ще е налице основание за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „б“.

При така установените факти – отказ на водач на МПС да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство и неизпълнение на предписание за медицинско изследване, с оглед значимостта на засегнатите обществени отношения – безопасността на участниците в пътното движение, и цялостното поведение на лицето като водач на МПС, съдът приема, че наложената мярка е съобразена с целта на приложимия закон – осигуряване безопасността на движението по пътищата.

От материалите по делото не се установява засягане на права и законни интереси на

жалбоподателя в степен, несъответстваща на необходимото, тъй като издадената заповед има срочен характер, а в самия нормативен акт по-благоприятен вариант, с прилагането на който би се постигнала целта на закона, не е предвиден. Следва да се отбележи и че срокът, за който е приложена процесната ПАМ, е в рамките на законоустановения и то минимален такъв по чл. 171, т. 2а, б „б“ от ЗДвП, поради което е спазен и принципът за съразмерност по чл. 6 от АПК.

Предвид гореизложеното настоящият състав намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата писмена форма, без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, при наличието на материалноправните предпоставки за издаването ѝ, както и в съответствие с целта на закона.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Г. Г., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], вх. Г, ет. 1, ап. 57 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-0344-000118, издадена от Е. С. С. на длъжност Началник РУ към ОДМВР С., РУ С., с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП „прекратяване на регистрацията на ППС“ за срок от 6 месеца за нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП.

Решението е окончателно и на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП не подлежи на обжалване и протест.

Съдия :